ET KINESITHERAPEUTISCH VOORSCHRIFT ALS COMMUNICATIEMEDIUM TUSSEN HUISARTSEN EN KINESITHERAPEUTEN: EEN KWANTITATIEF PROSPECTIEF ONDERZOEK AAN DE HAND VAN GEVALIDEERDE VRAGENLIJSTEN.

Haio: VAN GELDER Ruben , U.G.
Promotor: Schrans Diego , U.G.
Praktijkopleider: COENE Steven , LOOTENS Tom , MASSAER Bart , VAN SASSENBROECK Diederik , Willems Juan

Context: In Vlaanderen is een voorschrift verplicht om terugbetaling te verkrijgen voor kinesitherapeutische behandeling. Buiten de verplichte velden op het voorschrift blijkt de info die gedeeld wordt bij verwijzing door de huisarts beperkt. Een evolutie naar een digitaal voorschrift wordt verwacht, waarbij rechtstreeks contact wordt gemaakt tussen de voorschrijver en de ontvanger via het elektronisch patiëntendossier. Deze ontwikkeling zorgt voor nieuwe mogelijkheden op vlak van communicatie.

Onderzoeksvraag: Er werd nagegaan welke onderdelen een optimaal kinesitherapeutisch voorschrift bevat. Daarnaast werd onderzocht of huisartsen en kinesitherapeuten klaar zijn voor de digitalisering van het kinesitherapeutisch voorschrift.

Methode: Er werd een samenvatting gemaakt van de bestaande literatuur. Deze werd gebruikt voor het opstellen van twee gelijkaardige vragenlijsten om te peilen naar de opinie van zowel huisartsen als kinesitherapeuten omtrent de communicatie bij verwijzing. De vragenlijsten werden gevalideerd aan de hand van drie expertenpanels. De betrouwbaarheid werd nagegaan door een test-hertest onderzoek bij een groep van twintig huisartsen en 21 kinesitherapeuten. Om de maat van overeenkomst tussen de twee meetmomenten weer te geven werd de kappacoëficiënt berekend. Nadien werd de vragenlijst, die via REDCap werd opgesteld, online verspreid door de beroepsverenigingen.

Resultaten: In de literatuur heerst consensus dat er te weinig interdisciplinaire communicatie plaatsvindt. Inspanningen geleverd door beleidsorganen hebben tot op heden weinig impact op de communicatie. Het betrouwbaarheidsonderzoek van de vragenlijsten toont een gemiddelde kappawaarde van 0,41 bij de vragenlijst voor kinesitherapeuten en 0,38 bij deze voor huisartsen. Dit wijst op een matig tot goede graad van betrouwbaarheid. De enquête geeft aan dat er veel eensgezindheid heerst tussen huisartsen en kinesitherapeuten. Uit de bevraging van 90 huisartsen en 377 kinesitherapeuten komt naar voor dat er weinig informatie gedeeld wordt bij verwijzing. Toch werd aangegeven dat kinesitherapeuten baat hebben bij meer patiënteninformatie. Huisartsen willen ingaan op de vraag van kinesitherapeuten naar meer inspraak omtrent het bepalen van de behandeling. Huisartsen geven aan vaker gecontacteerd te willen worden indien er zich problemen voordoen of wanneer de kinesitherapeut het therapieplan aanpast. Kinesitherapeuten houden zich zelden aan de voorgeschreven behandeling, maar de huisarts wordt praktisch niet gecontacteerd voor overleg. Beide zorgverleners zijn van mening dat een elektronische verwijsbrief een meerwaarde kan betekenen en de drempel voor communicatie kan verlagen.

Conclusie: Uit dit onderzoek komt naar voor dat zowel huisartsen als kinesitherapeuten vinden dat kinesitherapeuten meer autonomie kunnen krijgen op vlak van het therapieplan. Kinesitherapeuten zijn meer op de hoogte welke behandeling geïndiceerd is bij welke problematiek. De huisartsen zijn bereid om meer informatie te delen uit het medisch dossier zodat de patiënt gerichter kan worden

behandeld. Hiertegenover wenst de huisarts meer feedback van de kinesitherapeut, om meer kennis te krijgen over de indicaties voor kinesitherapie en welke behandelingen succesvol zijn.